

عنوان مقاله:

ساختار تکیه و آهنگ زبان شمس تبریزی در مقالات

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان شناخت، دوره 5، شماره 10 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

فاطمه مدرسی - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ارومیه

فرزانه وزوایی - عضو هیئت علمی پژوهشکده زبان شناسی، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

ثانیه مخبر - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ارومیه

خلاصه مقاله:

تکیه واژه برجستگی ای است که به یکی از هجاهای واژه داده می شود. تکیه، در زبان فارسی، با برخورداری از ابزار لازم (شدت، زیر و بمی) و جای گاه دستوری خاص، در جهت تبیین و تفهیم مطالب نقش دارد و در کنار آهنگ حاصل از برجستگی نمود خاص می یابد. آهنگ از تکیه جدا نیست. هر جا که تکیه هست ارتفاع صوت بیش تر می شود و در هیچ موردی یکی را جدای از آن دیگری نمی توان یافت. مقالات شمس تبریزی به عنوان مجموعه ای ارزنده از گفتارها و خطابه های شمس تبریزی دربردارنده مطالب گرانبهایی است که درک و تفهیم آن تا حدی با دشواری همراه است. نگارندگان به بررسی تکیه و آهنگ به عنوان ویژگی دستوری خاص گفتار و خطابه، که در سخنان شمس نمود بارزی دارد، پرداخته و نشان داده اند که توجه به این عامل سهولت درک و تفهیم مطالب این مجموعه باارزش را در پی دارد و نیز این امر نشان از آن دارد که شمس در مقالات، که مجموعه ای از سخنان خطابی و تعلیمی است، از تکیه و آهنگ به عنوان عوامل آوایی سخن، به منظور تأثیر بر مخاطب، به نحو احسن بهره برده است.

کلمات کلیدی:

شمس تبریزی، مقالات، تکیه، آهنگ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1512225>

